

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)
SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M. P. (P.)**

skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 23 stycznia 2019 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 lipca 2017 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.
z dnia 10 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

1. oddalić wniosek;

**2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć
wnioskodawcę M. P.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 10 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...], utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 lipca 2017 r., sygn. akt II AKa [...], M. P. został uznany za winnego popełnienia – wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami – przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 50 zł każda.

We wniosku z dnia 16 kwietnia 2018 r. obrońca skazanego M. P. wniósł o wznowienie postępowania, zakończanego wspomnianym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...], uchylenie obu orzeczeń wydanych w tym postępowaniu i uniewinnienie M. P. od przypisanego mu czynu, ewentualnie przekazanie sprawy właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku obrońca skazanego wskazał, że M. P. jest w posiadaniu nowych dowodów w postaci raportu detektywistycznego dotyczącego osoby M. G. oraz nagrania rozmowy, przeprowadzonej z nim przez skazanego, które – w przekonaniu wnioskodawcy – wykazują w sposób bezsporny, że M. P. nie popełnił przestępstwa, za które został skazany. Do wniosku o wznowienie dołączono również pozasądowe opinie z zakresu pisma ręcznego, wskazując, że stanowią one nowe dowody, które podważają ustalenia faktyczne poczynione na podstawie opinii biegłej, powołanej przez Sąd *meriti*.

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2018 r., sygn. akt III KO 53/18, Sąd Najwyższy oddalił wniosek, wskazując na brak podstaw do wznowienia.

Pismem z dnia 13 września 2018 r. obrońca skazanego powtórnie wniósł o wznowienie postępowania, ponownie podnosząc ujawnienie się w sprawie nowych faktów i dowodów. Obrońca zawnioskował o dopuszczenie i przeprowadzenie następujących dowodów: 1) z billingu połączeń telefonicznych skazanego na okoliczność, że M. P. odbył rozmowę z M. G. już po ustaleniu jego numeru telefonu przez detektywa); 2) z przesłuchania M. G. na okoliczność popełnienia przez M. G. przestępstwa, za które został skazany M. P.; 3) z „opinii pozasądowej” wykonanej przez Polskie Towarzystwo Kryminalistyczne z dnia 29 marca 2018 r. na okoliczność nieprawidłowości i nierzetelności opinii sporządzonej przez biegłą A. W.; 4) z „opinii pozasądowej” wykonanej przez K. H. na okoliczność nieprawidłowości i nierzetelności opinii sporządzonej przez biegłą A. W.; 5) z recenzji ekspertyzy pismoznawczej z dnia 3 kwietnia 2017 r. autorstwa A. W., sporządzonej przez S. B.; 6) z raportu z czynności detektywistycznych z dnia 11 marca 2018 r. dotyczącego M. G.; 7) z fotografii M. G.; 8) z pisma Sądu Okręgowego dotyczącego dokumentów, jakie złożyła biegła A. W. celem wpisania na listę biegłych sądowych; 9) z nagrania rozmowy przeprowadzonej z M. G. przez skazanego, zapisanej na dyktafonie; 10) z opinii biegłego z zakresu pisma

ręcznego na okoliczność ustalenia, czy M. P. był autorem zapisów znajdujących się na kartce okolicznościowej z życzeniami, stanowiącej dowód w sprawie.

W konkluzji wniosku obrońca wniósł o wznowienie postępowania, zakończonego wspomnianym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 lipca 2017 r., sygn. akt II AKa [...], uchylenie orzeczeń Sądów obu instancji wydanych w tym postępowaniu i uniewinnienie M. P. od przypisanego mu czynu, ewentualnie przekazanie sprawy właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania. Ponadto na podstawie art. 545 § 1 w zw. z art. 532 k.p.k. wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku wobec skazanego M. P..

W pisemnej odpowiedzi na wniosek Prokurator Generalny wniósł o jego oddalenie jako bezzasadnego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego M. P. o wznowienie postępowania okazał się niezasadny i z tego powodu został oddalony.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że obrońca skazanego powołał się we wniosku na te same okoliczności, które były przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w sprawie III KO 53/18. W poprzednim wniosku o wznowienie postępowania obrońca również wnioskował o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów wymienionych w punktach 2-10 pierwszej części uzasadnienia tego postanowienia. Jak zresztą podkreśla sam autor wniosku, jest on świadomy tego, że „niniejszym wnioskiem dubluje wniosek o wznowienie z dnia 16 kwietnia 2018 r.”. Czyni to jednak uznając, że „wnioskowanie, które legło u podstaw oddalenia poprzedniego wniosku, jakkolwiek prawidłowe z punktu widzenia logiki formalnej, to doprowadziło do fałszywych wniosków, ponieważ zostało oparte na fałszywych przesłankach”. Zdaniem obrońcy owe fałszywe przesłanki polegały na tym, że Sąd Najwyższy oddalając wniosek o wznowienie niezasadnie przyjął, że rozmowa telefoniczna między skazanym a M. G., której nagranie załączono do poprzedniego wniosku o wznowienie postępowania, odbyła się „jeszcze przed procesem, to zaś doprowadziło do wniosku, iż nie jest to dowód *propter nova*”.

Do obecnie rozpoznawanego wniosku o wznowienie obrońca załączył wyciąg z wykazu połączeń dla numeru [...] za okres od dnia 1 do 30 kwietnia 2018 r. Wynika z niego, że w dniu 4 kwietnia 2018 r. z ww. numeru dokonano połączenia

telefonicznego z numerem telefonu [...], który według ustaleń zawartych w raporcie detektywistycznym, miał należeć do M. G..

W postanowieniu z dnia 28 sierpnia 2018 r., sygn. III KO 53/18, Sąd Najwyższy wyczerpująco uzasadnił, dlaczego okoliczności wskazane w pierwotnym wniosku o wznowienie postępowania karnego nie stanowią „nowych faktów lub dowodów” o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., a które wskazywałyby na to, że skazany nie popełnił zarzucanego mu czynu. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości argumentację zawartą w tym względzie w postanowieniu w sprawie III KO 53/18. Można wręcz stwierdzić, że w zakresie, w jakim ten wniosek odwołuje się do tych samych okoliczności, jakie były przedmiotem rozpoznania w sprawie III KO 52/18, jest on niedopuszczalny. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że wielokrotne rozpoznawanie tych samych podstaw wznowieniowych kłóci się ze stanem powagi rzeczy osądzonej, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., III KO 75/14, Lex nr 1616911; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2015 r., III KO 99/15, Lex nr 1936731).

Tezy o braku podstaw do wznowienia postępowania karnego w tej sprawie nie podważa nowy argument obrońcy, że rozmowa między skazanym M. P. i M. G., do której odnosił się Sąd Najwyższy rozpoznając poprzedni wniosek o wznowienie postępowania, odbyła się już po wydaniu prawomocnego wyroku w tej sprawie. Ma tego dowodzić dołączony do wniosku wykaz połączeń telefonicznych. Przed przystąpieniem do oceny tej okoliczności należy przypomnieć, że podstawa do wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. aktualizuje się dopiero wówczas, gdy zgłaszane we wniosku o wznowienie nowe fakty lub dowody w wysokim stopniu uprawdopodobniają wadliwość wydanego orzeczenia i w takim samym stopniu wskazują, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie zasadniczo odmienne od orzeczenia poprzedniego, zaś ciężar dowiedzenia tych okoliczności spoczywa na tym, kto wnosi o wznowienie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2018 r., V KO 6/18, Lex nr 2506138). Ponadto ocena przydatności proponowanych przez wnioskującego o wznowienie postępowania nowych dowodów powinna być dokonywana nie samoistnie, ale w ścisłym powiązaniu z oceną dotychczas zgromadzonych w

postępowaniu dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., V KO 24/18, Lex nr 2488099; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r., sygn. akt IV KO 148/09, OSNwSK 2010/1/611).

Odnosząc ww. wymogi do okoliczności tej sprawy należy stwierdzić, że załączony do wniosku wykaz połączeń telefonicznych, jak i treść samej nagranej rozmowy, nie stanowi takiego dowodu, który w kontekście dowodów przeprowadzonych w toku prawomocnie zakończonego postępowania uprawdopodobniałby w wysokim stopniu wadliwość wydanego wyroku. Niewątpliwie ważnym dowodem w sprawie były odciski linii papilarnych skazanego na dwóch woreczkach foliowych, w które zapakowana była marihuana. Obronie nie udało się podważyć tego dowodu w toku postępowania karnego. Ponadto w wyroku skazującym sąd ustalił, że M. P. dokonał przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii „wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami”. Jak to już zostało wskazane w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2018 r., osoba o imieniu M., pojawiała się w wyjaśnieniach skazanego, w tym także tych składanych przed Sądem *meriti* (zob. k. 135, 305v-306). W toku postępowania karnego ani oskarżony, ani jego obrońca nie składali wniosku dowodowego o przesłuchanie M. G., zaś współdziałanie innej osoby w popełnieniu przestępstwa przypisanego skazanemu nie dowodzi jego niewinności.

Z załączonego do pierwszego wniosku o wznowienie postępowania nagrania wynika, że rozmowa obu osób odbywa się w toku postępowania karnego. Na dowód tego, że miała ona miejsce już po wydaniu wyroku obrońca dostarczył wyciąg połączeń. Wynika z niego jedynie, że w dniu 4 kwietnia 2018 r. z określonego numeru telefonu dokonano połączenia z numerem [...], który zgodnie z ustaleniami detektywa miał należeć do M. G.. Nie została wykazana autentyczność nagrania, jak również to, że to właśnie w toku tego połączenia doszło do nagrania rozmowy. Co więcej, jak to już zostało podkreślone w postanowieniu w sprawie III KO 53/18, taka rozmowa może być „wyreżyserowana”, a każdy z rozmówców może w jej toku mówić co chce bez żadnych konsekwencji prawnych.

Podsumowując, wskazana we wniosku okoliczność poparta wykazem połączeń telefonicznych wraz z poddawaniem już ocenie Sądu Najwyższego w poprzednim postępowaniu wznowieniowym nagraniem rozmowy dwóch osób, nie

stanowi takiego nowego faktu lub dowodu, który stwarzałby wysokie prawdopodobieństwo, że oskarżony nie popełnił przypisanego mu czynu zabronionego.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając ponadto wnioskodawcę kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego (art. 639 k.p.k.).